

iforveien var bleven vurderet; men der foreligger nu her og forelaa ogsaa for det tidligere Rigsraads Folkethingsudvalg en Taxationsforretning til Brandsforsikring, som var betydelig større. Der var Løssret brandsforsikret for 3,550 Kr., medens Skaden af ham selv kun var vurderet til 1,262 Kr., altsaa til ikke Stort over Tredeparten af det Hele. Der udtales af Ordføreren for dette Udvalg i 1866, at der havde foreligget Udvalget en Udtalelse fra den Officer, der havde Kommandoen over de Folk, der nedrev Huset, hvilken Udtalelse gik ud paa, at han ikke skønnede, at det Tab, som Andrageren havde ansat, at hans Løssret havde lidt, var for stort. Der foreligger altsaa ikke en i enhver Henseende lovfølgelig Taxation af Tabet, men der foreligger dog en Sandsynlighed, der har været stor nok for tidligere Udvalg, og som nærværende Udvalg ogsaa har ment var stor nok for det til at antage, at Tabet i det Mindste har været saa stort som angivet, nemlig 1,262 Kr. Dette gav, som jeg har bemærket, det tidligere Udvalg Anledning til at henvise Andragendet for den første Post, for Husets Vedkommende, og for den sidste Post, for Løssrets Vedkommende, medens det udtalte, at for de to andre Poster mente det, at han maatte tabe dette paa samme Maade, som alle Statsborgere maa lide Tab under Krigsforhold. Jeg skal tilslutte mig at bemærke, at det af de foreliggende Oplysninger klart fremgaar, at Manden har lidt to ikke ganske ubetydelige Tab, som han har fundet sig i, efter at man har udtalt for ham, at han maatte finde sig deri, og at han nu kun anbrager paa, hvad han en Gang har faaet Rigsraadets Folkethings Indstilling for til den daværende Krigsminister. Vaade Ordføreren og flere Medlemmer, som den Gang omtalte Sagen, anbefalede det meget varmt. Jeg skal ikke komme dybere ind paa disse anbefalinger og det nærmere Forhold for Diebliffet, men kun paa Udvalgets Begne anbefale Sagen saa vel til det ærede Thing, som til den høitærede Forsvarsminister. — Det næste Punkt, jeg skal omtale, er Indstillingen under Nr. 6, Betænkningens Nr. 22. Det er et Andragende fra Reservelieutenant i Flaaden, Jens Jacob Clausen. Andrageren var med i den første fløvigste Krig og var da ombord paa Linieskibet Christian den Ottende i Affæren ved Eckernførde; i Aaret 1849 var han Krigsfange, og i det følgende Aar gjorde han Tjeneste ombord i Linieskibet Skjold. Det var som Børnepligtig, at han var med i den første flø-

vigste Krig, og altsaa en Fuldbestjørelse af en almindelig Borgerpligt, og der kan ikke siges Andet, end at der foreligger Vidnesbyrd om en hæderlig Vandel i enhver Henseende fra hans Side. I Krigen 1864 meldte han sig som Frivillig, blev udnævnt til Reservelieutenant, gjorde Tjeneste som saadan ombord i Korvetten Heimdal i Affæren ved Helgoland og blev senere Fører af en Kanonbaad. Dette sidste Forhold er ganske vist et Forhold, der taler hæderligt for Mandens Fædrelandskjærlighed, at han i Farens Diebliff meldte sig til Tjeneste i Forsvarenes Række, at han opfyldte denne Tjeneste saa godt, at han forfremmedes først til Lieutenant og senere fit en for saa vidt selvstændig Kommando. Han blev dernæst afstediget efter Krigens Ophør og har siden ernæret sig som Sømand, som Skibsfører. Nu har han i 1877 havt det Uheld at blive ramt af et stærkt Gigtanfald, som har dels saa godt som ødelagt hans Syn og i det Hele ødelagt Manden saaledes, at han efter de paalidelige Vidnesbyrd, som foreligge, neppe er i Stand til at bevæge sig ved egen Hjælp fra en Stue til en anden. Han finder sig saaledes i meget sørgelige Omstændigheder og er ogsaa meget trængende til pekuniær Hjælp. Han har henvendt sig til Marineministeriet, og dette har havt til Følge, at man har tilstaaet ham 50 Kr. een Gang for alle. (Kofod: Det var ikke Meget!) Nei, det var ikke Meget, men hvad der maaste var nok saa Meget var, at Ministeriet beklagede, at det ikke faae sig i Stand til at yde ham videre Hjælp, for saa vidt som man nemlig deri tør se en Velvillie hos den ærede Forsvarsminister for denne Mand. Udvalget har troet at burde anbefale ham til den høitærede Forsvarsminister i Betragtning af de hæderlige Vidnesbyrd og den Offerberedvillighed i Fædrelandets Tjeneste, som han har vist i 1864 og da ogsaa i Betragtning af den sørgelige og hjælpeløse Tilstand, hvori han befinder sig, og hvori det maa forekomme Udvalget, at Ingen, der i sin Tid frivillig, hæderlig har stillet sig i Forsvarenes Række, bør komme, uden at Staten rækker ham en hjælpsom Haand. Med disse Ord vil jeg paa Udvalgets Begne paa det Barmeste anbefale Sagen til den høitærede Forsvarsminister. — Endnu har jeg kortelig at omtale Indstillingen under Nr. 12, der findes i Betænkningen under Nr. 39. Det angaar Enten efter Overlærer Dve Guldsberg Trefchow, der ansøger om en lille Pension eller Understøttelse. Manden har i en Tid af 8 Aar